

„Calic celce nu abonează Calicul.“

Prorocul Bileam.

Tot omul

să audă și se'nțealeagă!

Minciunile convenționale formează caracterul timpului present.

Adevărul mereu strigă: Unde-î Calicul, scriptura eternizării mele?

„Hic sum“, se aude o voce din țeara morților!

Me număr încă între cei morți, dar' la noul an al vechiului calendar, voiu învia din morți.

Atunci tot natul de viță traiană, dedat a se închina adevărului, va putea saluta pe de aproape seu cu : „Calicul a înviat“, iar' răspunsul bucurii ecumenice va răsuna : „Adevărat, c'a înviat!“

Cu 1 Ianuarie 1903 me voiu număra între cei vii.

Șapte ani am trăit cu morții. După știrile telefonice, ce mi-au sosit, înviind, doi colegi me așteaptă pe globul Ungariei și satele învecinate : „Gura Satului“ și „Vulturul“, cari sug, ca ursul, din unghii. Dar' atâta rău! Unde doi n'au ce mânca, ușor pôte și al triilea flămânzi.

In alianță cu celebrii și cunoscuții autori : „Sus Marcule“, „Urzică Scandalografescu“, „Popa Colac cu popa Pupăză“, „Prorocul Bileam“, „Popa Condac cu popa Prohod“, „Stan Pățitul“, „Cocoana Gurădulce“, „Dr. Amnariu“, „Hieronim Colivă“, „Radu Ciubuc“, etc. îmi voiu continua lucrările humoristice și satirice.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petit 12 fil. Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Respect preste anul 1902.

Anul 1902, fiul cel mai tiner alui Saturn născut în era crucii, azinópte, când orologiul a bătut 12, s'a rës-tornat în abisul trecutului. Ultimele lui cuvinte, citând din Haiduc, au fost: „După mini nu plângă nime, că n'am făcut nici un bine!“

Tot atâta am făcut noi Românii, trăind anul 1902, pentru noi însuși.

În politică am ajuns până la „A hol a Mádi Zsidó“, s'au pe românește: „Am nimerit ca Irimie cu oiștea-n gard!“

Azi nu mai poți deosebi pasivistul de activist, și pe amândoi d'un nime, care cu ori-ce preț vrea se represinte națiunea, dar fără ca cineva să-î observe interesul, pe care, în forma pumnului, îl pörtă în propria sa ceafă.

Dr. Mihiu, dând mâna cu prietenul seu în neînțelegeri Dr. Muntean, s'a apucat de revizuirea programului nostru național confiscat prin pasivitate, întocma ca și cartea de aur alui Păcășan prin activitatea procurorului de stat, și a propus ștergerea din acel program, a dualismului, a autonomiei Transilvaniei, și pâșirea noastră din mocirla pasivității pe cósta activității.

Și eu țin cu Dr. Miha! Dualismul, această caricatură constituțională, care exprimă unitatea centrifugală a poporilor monarhiei habsburgice, nu mai are nici un sens de a figura în programul nostru național, pentru-că, la noi Români, unitatea națională centrifugală se exprimă deja prin dogma lui Athanasie-Vlădica.

Autonomia Transilvaniei chiar dacă ni s'ar da, azi, în slăbiciunea noastră actuală, n'am avea ce face cu ea, iar când vom ajunge la putere, atunci n'avem lipsă să ni-o dea alții, că noi însuși ni-o dăm.

Activitatea pentru noi Români e un malum necesarium, că odată pentru totdeauna și cu această spețialitate politică se ne blamăm, întocma cum ne-am blamat cu pasivitatea, de care nici acolo nu ne-am ținut, unde s'a născut, iar în alte părți ne-am ținut de ea ca orbul de gardul cu parii putrezi.

În biserică, gr. orientalii pe alocurea, unii au început să-și spargă autonomia, iar gr. cat. în unanimitate și-au spart capul după autonomia, pe care atunci o vor vedea, când își vor vedea ceafa, fără folosirea a două oglinzi.

Doi episcopi români au plecat în anul, de care ne despărțim, către cealaltă lume cu scânduri, dar după știrile, ce am, ambii și-au greșit drumul: Goldiș a plecat către Purgatoriu, iar Pavel a rătăcit către Raiu. Asta însemnează, că blăstămul timpurilor lui Athanasie-Vlădica și'n cealaltă lume ne urmărește, și nici acolo nu ne lasă să fim o națiune în cuget, credință, și-n simțiri.

Băncile române ni s'au înmulțit în anul repostat, și'n măsura, în care băncile ni se înmulțesc, poporul ne sărăcește. Cu toate este d'o bancă încă avem mare lipsă, va se zică d'o bancă, pe care, punând pe unii directori executive d'arëndul, să le dăm dividendă solgăbirăiască de 25 pe revers.

Românii din regatul lui Carli s'au apucat în anul trecut d'o operă unică în tótă istoria popórálor supuse la dări și contribuțiuni: De opera plătirea datoriilor statului prin subtrageri din leafa amplioaiților. Așa amplioaiții actuali ai Românii flămânzesc de present pentru ceea-ce alții în trecut prea mult au mâncat, dar' sum sigur, că după ce datoriile statului vor fi plătite, toți amplioaiții regatului se vor decora, pentru merite, cu ordul răbdărilor prăjite.

Frații din Bucovina, educați cum sunt, pentru a cădea pangermanismului jertfă, în anul, de care am scăpat, pe neștiute s'au pomenit cu ghilțul panrutenismului de gât, din care singur prin emigrare mai pot afla scăparea.

De Românii din Balcani, în respectul meu preste anul trecut, nici pomană nu'mi vine să fac. Eu cred adecă, că ei sunt destinați pentru pomana resolvării chestiunei orientale, dacă nu cumva aceasta chestiune va fi menită a se rezolva de marii noștri politici din Orăștie, cari, prin programele lor politice din anul trecut, au dovedit, că atât'as de orientați, de nici în care parte cade Orientul nu știu.

Cu câtă procopsală am ieșit în anul trecut din scólă, e greu de spus. Nu se póte adecă cu exactitatea necesară constata, făcutam mai mult progres în regres, ori mai mult regres în progres.

Nu stiu să numesc pe acel solgăbirău, care odinioăra a zis cătră un țeran român: „Me voi Românii sunteți proști!“ — Proști domnule, a respuns țeranul, dar suntem mulți!

Mulți suntem în Ungaria. Cu prostia încă ne putem lauda. Mai suntem și săraci. Dacă însă mulți suntem, numai două trebuie să ne câștigăm: Știință și avere. Având este două, puternici vom fi, și, de câtă putere vom dispune, de atâtea drepturi ne vom bucura dinpreună cu:

Versuri cu musca pe căciulă. *)

Daca-î fi tu în lucrare
Iute, cum ești la mâncare,
Ce bene-ai lucra cu gura,
Mâncarea s'o faci cu mâna!

* * *

Ca autor, demult mă frate,
Ai ajuns celebritate;
Unde tu afii o carte
Te îngrași din plagiate!

* * *

Esti domn mare, nu tândală,
In consistor prânzi la muște;
Dar crucea pentru merite,
Va s'o capeți, când vei prinde,
Musca de pe-a ta căciulă!

* * *

Ca poet ai vrea să sbori
La ceriu, mai sus decât nori;
Las' tu frate cătră soare,
Paserile ca să sboare!

* * *

Peștii-ți plac, dar nu-î poți prinde,
Nu doar, că nu ai de unde,
Dar cui e frică de apă
Ala să mănânce ceapă!

* * *

De te-ar cunoaște cocoană
Toată lumea, ca și mine,
Toți ar ști din ce păcate
Îți formezi a ta virtute!

*) Alegeți după plac!

Doi acționari d'ei Concordii, societate comercială pe acțiuni.

I.: Servus Nicolae!

N.: Servus Ioane!

I.: Da tu aici Nicolae?

N.: Unde vezi . . . îmi amărăsc viața, și totodată
'mi stîmpăr necazurile zilei cu bere!

I.: Cu alte cuvînte, te germanizezi!

N.: Ce?

I.: Nu ști tu, că beutura de bere e primul pas
spre germanizațiune?

N.: Vorbă-'i Stanco!

I.: Sie Kellner! . . . mir bringen Sie drei Deci
Wein mit Borviz! . . .

N.: Tu — așa se vede din comanda ta — ai ajuns la
gata! Te-ai germanizat și maghiarizat!

I.: Atâta reu! . . . Mă, Românul în beutura-'i
cosmopolit, el bea tot ce-'i place, și toate beuturile-'i
plac, dar cu deosebire îi plac beuturile, pe cari el în-
suși le bea! . . . Tu Nicolae — așa 'mi vine a crede —
dela adunarea generală a Concordii d'adrechtul în câr-
cimă ai plecat, ca să-ți bei dividendă! . . .

N.: Fîrear ai dracului mojîcii, cari au dat naștere
Concordii!

I.: Oho! Atunci și tu ești mojîc! — Nu întemeătorii
Concordii, între cari tu, eu, și toți acționarii numeră,
pórtă vina! Ideea de a înființa Concordia a fost bună,
dar realizarea ideii s'a dat în mîna unor conducători, cari
au luat prostia comercială în arîndă. Ești poartă vina!

N.: Ba acționarii poartă vina, cari la primul bilanț
n'au prins pe conducători de guler, și nu 'i-au dat afară!
Conducători reali sunt aceia, cari în primul an de ges-
tioni, cu'n bilanț pasiv, înloc se sisteze geșeftăria, dau
5% dividendă?

I.: Acum, la ultimul bilanț, când în prăvălia lor poți învîrți un câne de coadă, că nu'l pălești de nimica, ei se îmbulzesc să iasă afară!

N.: Conducători sunt aceia, cărora le încredințezi un capital de 200.000 mii coroane, și ei cumpără două prăvălii vechi, ca să facă una nouă?

I.: Și'n capul prăvălii pun director p'un absolvent d'ai academii lui Stroia cu ouăle, care d'o groșiță cumpăra două, și vindea nouă!

N.: Un atare director, și eu am mai cunoscut, dar și ala a murit de guturar!

I.: Cu construcția galantariului, și a mobilierului interior, încredințează pe arhitectul Măria Cosma!

N.: Ce? ... cocoana, care decând o cunosc, numai discordie a produs, și-a băgat nasul și-n concordie?

I.: Ba bine că nu! ... Unde nuși bagă aceea botul?! — Dar, ca arhitect, a construit cel puțin o operă monumentală: Galantariul, și mobilierul Concordii au costat mai mult decât azi întreaga prăvălie valorează.

N.: Hinc illae dividendae!

I.: Hinc, și d'acolo, că consiliul de administrațiune, în care cel mai prost în d'ale comerțului prezidează, s'a compus din specialiități comerciale de capacitatea moca-nului în d'ale șofranului!

N.: Din specialiști, cari se-nchină la fustele cocoanei Cosma, ca la moaște!

I.: Specialitățile comerciale, de 32.000 coroane au cumpărat vinuri pentru mușterii din lumea închipuirilor!

N.: Ca să facă oțăt!

I.: Mături au cumpărat cu vagoanele!

N.: Ca șoarecii să aivă ce roade ... roadele urechile!

I.: Specialiștii comerciali, necapaci a se apăra în centru de hoții, au făcut filiale în Făgăraș, Alba-Iulia, România etc.!

N.: Pentru-că din depărtare se fură mai cu tignă!

I.: În România au încredințat filiala unui individ, pe care din centru, pentru motive de neîncredere, 'l-au dat afară!

N.: . . . rear ai dracului specialiști!

I.: Specialiștii mentecapți 'și-au pus în cap să nimească prăvălia seculară alui Misselbacher!

N.: S'a apucat oala să spargă căldarea . . . rear ai dracului capete administrative din oale goale!

I.: Totul e produsul capacității creatoare a marelui finanțiar Partenie Cosma!

N.: Secaiar capacitatea!

I.: Apoi unde rămâne fuiorul popii? . . . Concordia datorește Albinei cu 400.000 coroane!

N.: Ba un drac!

I.: Și asta fără ca direcțiunea Albinei să fi votizat vrodată Concordii credit de mărimea unui filer!

N.: Sêracă Albină, cum te . . . vacile!

I.: Ști ce mă? — Atâta reu! — Țiganul o capră a avut, și și pe asta una 'i-a mâncato lupul! — Noi cel puțin, rămânem cu cuponii acțiunilor Concordii!

N.: Mancarear lupii pe conducătorii Concordii cu cuponii acțiunilor cu tot . . . mie 'mi-au mâncat 1000 coroane!

I.: Mie 600 coroane, și cametele d'atâta ani . . . dar' atâta face blamul lui Partenie Cosma!

N.: Va face și mai mult, dar eu te'ntreb: De unde'și ia Partenie Cosma dreptul să se blameze pe banii mei?

I.: Pune-'i lui Partenie Cosma, după ce va muri, pe crucea mormântului epitaful: „*Concordia res maximae dilabuntur*“ — și ți-ai rês bunat! . . . Dar mă, noi scăpăm trenul . . . Kellner . . . zahlen!

K.: Socoteala face de persoană 5 cor . . . .

I.: Primești acțiuni d'ale Concordii drept plată, și-n ce preț?

K.: Da, primesc chilo cu doi cruceri!

N.: . . . rear ai dracului specialiști!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Sus, Marcule, voincește,
Joacă și te veselește,
Să se ducă'n lume veste,
Că de când n'ai mai jucat
Tot ne-au nins și ne-au plouat,
Cerul de tot înnorat;
Dar acum ceru-i senin,

Riurile ni-s de vin
Țermurii toți de colac
Munții toți is pietrii scumpe
Ear vâlcelele din munte
Aduc tot lapte și miere,
Trăim după noastră vreau!

Hop! Acum nu-i ca-n trecut,
 Vaiete nu se aud,
 Plângerile sunt streine
 De nu le cunoaște nime,
 Lipsele și miseria
 S'au dus toate la pustia,
 Ear în locul lor belșugul
 Îl întâlnești pe tot locul!

Hop, Marcule, ți și ți
 Până frunța va-nverși
 Și atunci ear joacă și ți:
 Cine-n lume a mai vedut
 A vedut, a cunoscut,
 Binele ce-l avem noi,
 Fără griji, fără nevoi,
 Fără dureri de măsele
 Și fără junghiuri prin șele?

Hop, Marcule, ți și ți
 Până codru va-nverși
 Și atunci ear joacă și ți:
 Românii de aici din țeară
 Și cei de pe din afară
 Astăzi sunt Români curați,
 Între ei nu's renegați,
 Ci voinici unul ca unul,
 Nu-ipurinde glonțul nici tunul,
 Nu se pleacă, nu se-ndoe
 Nu-ntorc gluga după ploaie
 Ci stau toți cu brații-n munte
 Redicând sumeața frunte
 Și-nspirând respect și stimă;

Lor lumea li s'e închină
 Ca celor mai favoriți
 Oameni, din Ței proveniți.

Hop, Marcule, hop și ți
 Românii-n aceasta ți
 Începând dela opincă
 Pân' colo sus la vlădică
 Cultivă graiul roman
 După metodicesc plan;
 Nu mai auzi ați pe nime
 Vorbind în limbe streine
 Ci mici și mari, toți și toate
 Intelegință și gloate:
 Vorbesc numai românește
 Și ministrii dela Pește
 Nu numai că nu'i opresc
 Ba încă îi preamăresc!
 Și cu slujbe mi-i cinstesc.

Ați n'auzi, dragă Mărcuț,
 În oraș în Cernăuți
 Vorbind Românii nemțește
 Ori doară chiar polecește;
 Nici în Jași și-n București
 Astăzi nu mai întâlnești
 Dame se-ți dăcă „bon jour“;
 Pe la Dej și prin pregiur
 Toți cei de română viță
 (De a lui Traian porodiță)
 Vorbesc acasă și afară
 C'o predilecție rară
 Și cu accent respicat
 Româneasca din regat;

Drept și mai drept că acum   Dară-i drept și ear e drept
 Nici nu afli nici decum   Că la acest gând deștept;
 Nici decum și chiar la nime   Au venit cetind diare
 Opuri în limbe streine!   Și opuri de celi mai rare

În salon ca și-n bordei,
 Unde arunci ochii tîi,
 Veți tot opuri

Și tablouri
 Și diare și reviste
 De volume și de liste
 Tóte-n limba cea română

D'autori de prima mână:
 Alexandri, Mureșan,
 Roseti, Bolintinean,
 Eminescu și Cosbuc,
 Dela Vrancea, moș Ciubuc
 Și deci și sute de mii
 Care-ți spun în colori vii
 De trecut, de viitor,
 În glasul strămoșilor!

Hop, Mărcuț, mai di și di
 Pân pădurea va-nverdi
 Și atunci ear joacă și di:
 Ađi Românul e consciu
 Că-i popor viteaz și viu,
 Ađi nimeni nu e uniat
 Dar nici nu e neuniat;
 Nu e nimeni pasivișt
 Dar nu e nici activist
 Ci-i Român neaș curat
 Și Român adeverat!

Ce apar în limba noastră
 Ca căpșunele pe coastă

Și precum căpșunele
 Copii, copilele
 Le adună cu plăcere
 Și le gustă în tăcere;
 Tot așa gazetele
 Și toate revistele
 Romănesci sunt căutate
 La orașe și la sate
 Și sunt bine rumegate!

De aci vine apoi

Că gazetarii la noi
 Și editorii de foi [mari,
 În scurt timp sunt oameni
 Mai toți sunt milionari,
 Toți au case, au palate
 Toate splendid ajustate;
 Toți au bani și au moșii,
 Au scăpat de miserii,
 De hîdele datorii!

Hop, Marcule, di și di
 Până diua s'o lungi
 Și atunci ear joacă și di:
 Ađi nu mai sunt procurori
 În cóstă la autori
 Nice nu's esecutori
 În cóstă la debitori;

Procurori, executori
 Și astfel de tocători
 Sunt cassați ca prin mister
 Prin ordin de minister!
 Ați poți scrie ce voiești,
 Și n'ai se te întâlnești
 Cu Vațul ori Szegedinul
 C'acele și-au trăit traiul
 Și-au păpat de mult mălaiul!
 Ați poți împrumuta bani
 Dela bance ori jidani
 Fără ca se porți tu frică
 Că esecutorul pică
 Ca din cer, se esecveze
 Și banii se încaseze.

Hop, Marcule, cavaler,
 Că ați luminatul cler
 Din sate și din orașe
 Vădind cu ochii se'ngrășe
 Că capătă din budget
 Și din fondul cel secret
 Al ministrului de culte
 Nenumărate băncute!
 Ear dascalii dela sate
 Nu mai stau gure căscate
 Că și ei sunt miluiți,
 Ba chiar bine resplățiți
 De ministrul cel de culte
 Să se dee pe-ntrecute
 Să cultive-n scoala lor
 Limba cârturarilor
 Din românescul regat;
 Ați nu întâlnești om beat

Nicăiri, căci ați rachia
 Care producea beția
 E scoasă din usul zîlnic;
 Ați și cel din urmă crâsnic
 Mănă carne și bea vin
 Și-și face voia deplin!

Fiind deci atât de bine,
 Mărcuțele, se cuvine
 Se tot joci și se tot cânti
 Și la lume se descânti
 Să descânti, se gratulezi
 Și așa se cuvîntezi:
 Anul nou, ce se ivește,
 Fie an de bună veste
 Fie an de bucurie,
 De nespusă veselie;
 Toți, câți în el vor intra
 Și prin el s'or strecura,
 Fie sănătoși ca tunul,
 Nu li se gate tutunul,
 Nici vinul, nici berea,
 Nu-i părăsască muerea,
 Banii-n pungă nu se gate,
 Se nu cumpere bucate,
 Ci se aibă ce le cere
 Inima, p'a ei plăcere!
 Plugarii, că-s talpa țerii,
 Se nu plângă-n timpul verii
 Ear toamna când va veni
 Să se poată veseli
 De roadă multă, aleasă;
 La vite de pășuni grase,
 La fetițe petitori

La gospodine nurori
 La moșnegi gineri cumiști
 La gineri socrii cu arginți
 La nurori soacre făr' dinți
 Și cam surde și cam mute
 Se nu poată se le-mpute
 Dacă cumva ar simți
 Că cam știu de dor ochi.
 Dascălii-n anul ce vine
 Nici unul se nu suspine
 După salar, quinquenal,
 Ci tot anul carneval
 Să fie și pentru ei,
 Se se-nsoare cei holtei
 Cu fete frumoase, culte
 Și harnice și avute
 Și pline tot de virtute;
 Cei ce doară-s însurați
 Și-or vrea a fi dessurați
 Se aibă și ei noroc
 La ceea ce au soroc!

Mai doresc dascălilor
 Se aibă bun inspector
 În anul ce va urma
 Se nu umble a-i visita
 Și mereu a-i șicana!

Preoților le urează
 Și așa le gratulează
 Boboteaza care vine
 Aducă-vă numai bine:
 Bani, pogăci, prune uscate,
 Vinars și alte bucate

Cât se se mire Jordanul
 Ce plătesce mătăuzul!
 Eară după bobotează
 În câșlegile ce-urmează
 Aibă-n fie care di
 Câte șapte cununii
 Cât în săptămăna albă
 Se se perie pe barbă
 Și se dîcă: Înțelegi?
 Astea dău fură câșlegi!
 Ear întrând în Postul mare
 Se-nceapă la serindare,
 Sărăcuste, nmormentări
 Sfeștăanii și deslegări
 Până-n săptămăna mare
 Când se gată de-nviare;
 Paștile se le aducă
 Ouă roși de celi de curcă
 Și colaci și miei și urdă
 Apoi brânză cât de multă.
 Ear colea pe la Rusale
 Se le vină învitare
 Dela sfântul consistor
 Că capătă ajutor
 Dela stat 2—8 mii
 De coroane arginții!

La protopopi, canonici
 Și la sfințiții vlădici
 Marcule, le gratulează
 Că-s persoane mai cu vază;
 Di așa: Sfinția voastră,
 Voi păstoriți turma noastră,
 Voi o duceți la pășune

Unde-s luncile mai bune,
 Voi o mânați să se-adepe
 Unde-i isvorul mai rece;
 Voi de grije îi purtați
 Fiți dar binecuvântați
 Și anu-n care intrați
 Aducăvă bucurii
 Și corone mii de mii,
 Saci de grâu și buți de vin
 De cel rosu, cu pelin
 Putini cu păstravi de munte
 Și mizilicuri merunte;
 Celor ce mai au v'run dor
 Fie după vrutul lor!

Ear pe domnii advocați
 Tu Mărcuțule se-i cauți
 Că's oameni mai cu forfoi,
 Sunt vite de ales soi
 Care lumea o încurcă
 Cât nici dracul n'o descurcă;
 Se cauți se le gratulezi
 Eac'așa se le urezi:
 Anul în care intrați
 Fie pentru advocați
 An mânos
 Și an bănos!
 El vouë se vë aducă
 Venit mult, puțină muncă,
 Procese pucine, scurte,
 Parale de aur multe
 Celor tineri, și holtei
 Daruiască-le femei
 Frumoase, cu milioane,

Dar se nu le pună coarne;
 Vr'o Xantippă cine are
 Și ar dori alinare
 Poftesc ca anul ce vine
 Se-i facă atâta bine
 De ea se îl mântuască,
 Alta nouă să-i găsească!

Doftorilor, tu Mărcuț,
 Nu te uita că's cam mulți
 Gratulează-le frumos
 Că's oameni de mult folos;
 Că veți tu, ei de n'ar fi
 Atâta ne-am înmulți
 Cât pâne n'am mai avea,
 Soarele nu l'am vedea,
 Pământul nu ne-ar ținea
 Dar ei, veți, duh creștinesc
 Ne caută, ne lecuesc,
 Și-ncet încet ne răresc
 Ba ne mai și mântuesc
 De câte-o Xantippă, soacră
 Ori de altă poamă acră,
 Lor deci se le gratulezi,
 Astfel se le cuvintezi:
 Domnilor doftorilor
 Vouë știutorilor
 Ve doresc ca anul nou
 Să v'aducă câte-un ou
 Numai cât unul de rață
 Dar de diamant cu față!
 Ear preste-ntregul an
 Se ve vină ban de ban
 Pân vor fi 8 milioane

De taleri și de coroane
 Și tot anul se nu fiți
 De nimic ademeniți
 Medicină se gustați
 De care altora dați;
 Cei holtei se ve-nsurați,
 Cei bătrâni se-ntineriți,
 Cei stirbi se căpătați dinți
 Cei nebuni se-și vină-n minți,
 Celor pleșugi crească păr
 Cât se dăcă-nadevăr
 Anul esta fu an bun
 Deci me-mbét de mă fac tun!

În urmă, Mărcuțule
 Gratulează, puiule
 Celor ce ți-vor vedea chipul
 Și vor abona — Calicul;
 Lor le dă: Scumpi cetitori
 De „Calic“ pilduitori
 Voi în anul care vine
 S'aveți parte tot de bine,
 Feriți se fiți de rușine,
 Scutiți de executori,

La bănci se nu fiți detori
 Nici se nu fiți nevoiți
 De scos măsele ori dinți
 Nici se nu aveți nevoie
 Se dați doftorilor voie
 Mâncarea se v'o prescrie
 Și s'o facă-n farmacie
 Să v'o dee cu porție,
 Ci tot sănătoși, ca tunul
 Se rideți cetind Calicul;
 Cât va ținea carneval
 Se-mblați tot din bal în bal
 Ear la vără la maial
 Colo în dumbrava verde
 Unde gândul rău se pierde,
 Ear la toamnă-n podgorii
 La plăcut cules de vii
 Tot în glume, tot în bine,
 Trist se nu mai fie nime
 Ci voios și sănătos
 Neamului de bun folos
 Se rămână cât e anul
 Tot cel ce-a ceti „Calicul“.

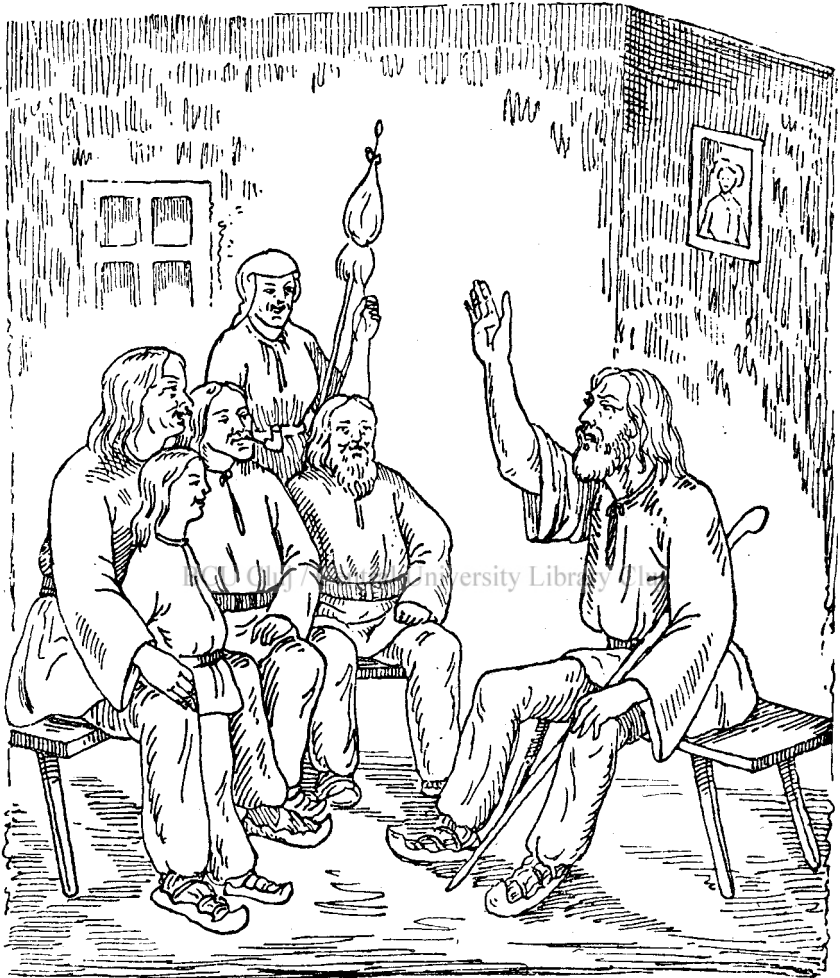
Dr. Zero.

Lui Mangra.

Nu-nțeleg ce ai greșit,
 De episcop nu tea-ntărît;
 Nu cumva tu ești menit,
 Să te faci metropolit?!

Stan Pătitul.

În copilăria mea trăiau la noi în sat doi oameni curăioși. Unul se polecea Drăgan, cel'alt Togan. Amândoi porodițe de țigani romanisați, într'o zi, s'au născut chiori, Drăgan chior de ochiul drept, Togan de cel stâng. Care va să zică amendoi oameni însemnați, cari c'un ochiu se uitau la făină, cu altul la slănină, tot lucru țigănesc.

Drăgan ca și Togan erau harnici economi plugari, cari în tot satul aduceau tómnă din cucuruzelor lor cei mai mari bostani.

Faptul esta a deșteptat mare invidie între ceialalți săteni. Acestia, neputânduși da socoteală, cum din întreg satul numai Drăgan și Togan cresc cei mai mari bostani pe hotar, se mângăiau cu zisa: Proștii numai produc cei mai mari bostani!

Așa se vede, sătenii, marimea bostanilor produși de Drăgan și Togan, o puneau în socoteala sterilității substanței spirituale a producătorilor de bostani.

Asta nu fără motiv. Dacă Drăgan și Togan ar fi fost unicii locuitori în sat, sigur s'ar fi bucurat de mărirea, că ei sunt cei mai cuminți, și totodată cei mai proști. Mai trăind însă în sat și alți oameni, ei în modestia lor s'au restrâns la partea din urmă, au ramas proști, și au cultivat și mai departe, între toți locuitorii cei mai mari bostani.

Unii conlocuitori, tot plugari de frunte, de necez s'au apucat să studieze cum Drăgan și Togan sădesc bostanii, și cumu-'i lucrează. Au furat dela ei cei mai mari și mai copti bostani, și-au făcut sēmēnță, o au sēmēnat și cultivat întocma, dar toate înzēdar, bostani mari ca Drăgan și Togan nime n'a putut produce.

În fine în sat și mai cu temeiu s'a format opiniunea publică: „Numai cap de bostan e în stare a produce cei mai mari bostani!“

Într'o șezătoare de bărbătoi, cum pe la sate se țin iarna, venind vorba la mărirea bostanilor crescuți de Drăgan și Togan, un sătean dat dracului, a zis: Care se prinde cu mine, că eu fac pe Drăgan și pe Togan de, cât trăiesc, nu mai pun bostani?!

— Eu, răspunde un țeran amărit până'n suflet de produsele țiganilor romanisați!

— Ei, și ce'mi dai?

— Din trei perechi de boi, ce am, se'ți alegi una, pe care voești — da ce'mi dai tu?

— Te las se'ți alegi din cele două perechi de boi, ce eu am, care'ți place!

— Bine . . . dă mâna!

— Na!

— Tae Toadere!

— Am tăiat — prinderea stă.

Pe acel timp, cîrda de boi se păzea la noi în sat de toți ceice aveau boi d'arîndul, doi cu doi.

Drăgan și Togan, vecini în capul satului din sus, unde toate vînturile europene băt numai la țigani, ca posesori de boi, au ajuns la rîndul de a păzi cîrda, care preste nópte zăcea în pădurea din capul Dosului.

Asta s'a întimplat tîrziu tómnă, când bostanii, perfect desvoldați încep a se coace.

Țeranul cu rêmășagul din șezătoarea de bărbătoi, aflînd, că cultivătorii de mari bostani au ajuns la rîndul d'a păzi cîrda de boi, a luat dintrun loc de cucuruz alui Togan doi bostani din cei mai mari, i-a curățit dinlăuntru până'n cójă, a tăiat în fie-care câte un obraz cu barbă, gură, nas, urechi, ochi, și sprîncene, a întepenit pe fundul bostanilor câte o lumîinare, a suit bostanii estmod preparați în vîrfurile unui stejar înalt, 'i-a așezat cu partea obraznică în fața locului, unde Drăgan și Togan toema cinau la foc în marginea cîrdei de boi, a aprins luminările, și așezându-se nevăzut în dosul bostanilor, a început a cânta ca ciovica.

Era întuneric besnă. Nóptea era mai neagră decît un bibol învéluit într'un păcat călugăresc.

Drăgan și Togan auzînd cîntecul de ciovică, cu gura plină de bucate, uitându-se împrejur, ochii le-au căzut pe stejarul cu bostanii obrăzați, în care ciovica

mereu cânta. Amendoi, vezînd, ce n'au mai vezut, au încremenit. Cu gura descleștată, și bucătura nerumegată, s'au sculat, și lăsând ciurda ciurdă, stupa cătră casă. — Până ce n'au ieșit din pădurea estinsă la largul, o vorbă n'au vorbit unul cu altul, ci din tóte puterile au fugit.

Când au ieșit din pădure 'i-ai fi putut întreba, mă, n'ați vezut lemne uscate pe unde ați umblat, că sigur ți-ar fi răspuns: Ba nici verzi n'am vezut!

Ajunși la largul, amêndoi au rumegat, și înghițit, ce la vederea obrazurilor bostănești, și la auzul cântecului ciovicei li se făcuse cremene în gură, Drăgan a luat cuvântul zicend: Oare asta ce-a fost Togane?

— Facu'mi cruce . . . numai, ce asta a fost, nu me întreba!

— Așa-'i c'a fost dracul!

— Tu n'ai vëzut, c'au fost doi?

— Brrr! . . . nu-'i mai pomeni, că me calcă!

— Eu nóptea ciurdă nu mai păzesc în pădure!

— Eu nici la câmp!

Amêndoi, pân-ce n'au ajuns a casă, n'au stat. Ajungênd s'au culcat, și tótă nóptea draci au visat.

Ciovică s'a dat jos din stejar, și ciurzei de boi drumul cătră sat. Boii aflând porțile încuiate 'și-au sculat stăpânii prin rîncezat. Stăpânii, pomeninduse din somn 'și-au lăsat boii'n curte, fără se'și știe da sama, cum boii la miezul noptii vin în sat.

În dimineața următoare primăria a tras pe Drăgan și pe Togan la răspundere. Aceștia, spre desvinovațire, au povestit primăriului întîmplarea înfiorătoare. Primăria îndată a trimis o comisie la fața locului. Bostanii obrăzați s'au dat jos din stejar, și comisia în fața lui Drăgan și Togan, 'și-a dat părerea, că aceia, după mărime, trebuie să fie d'ai lor. Constatarea s'a confirmat

prîn oculațiune pe un loc alui Togan, unde vițele s'au lovit cu cõda bostanilor.

În fine comisia 'si-a dat părerea, că bostanii cultivați de aceea's așa mari pentru că'n ei sã prãsesc draci.

D'atunci Drăgan și Togan, cât au trăit, bostani n'au mai cultivat.

Cine a câștigat o păreche de boi, e ușor de gâcit!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Cu dividenda acțiunilor Concordiei sã plătești oste-neala celor ce'ți fac maslul întru iertarea păcatelor, și atunci poți fi sigur, că 7 popi te dau dracului!

* * *

Cocoana Gurădulce.

Gazetele ne povestesc, ca'n America, fetele bogate, și aparținătoare înaltei elite, pleacă de capul lor la pețit, și 'și aleg bărbatul, care lor le place, fie acela calic, ori mare proprietar al negrului de sub unghie. Mițuluc!

La noi în Europa supracivilizată, dacă o fată de înaltă elită, de capul ei, ar pleca la pețit, se'si aleagă bărbat, totă lumea nunumai o-ar rîde, dar' o-ar dechiera de nebună. Căț!

Nebuni sunt însă toți ceice rîd de fetele, cari se hotăresc să plece la pețit, și se'si aleagă însuși pe cele lor mai bine le place să le fie bărbat. Mițuluc!

E cu desevirşire greşită părerea, că peşitul e un drept eschisiv rezervat sexului bărbătesc. Să mi se arete legea pozitivă, care prescrie, că numai feciorul are dreptul a cere dela o fată să-i fie nevastă, şi fetei nu'i e permis a cere un fecior de bărbat, după care inima i se scurge de dragoste. Mişuluc!

Peşitul e un drept electoral, de care sexul femeesc, cu egală libertate, se poate folosi, ca şi cel bărbătesc. Peşitul, ca drept electoral, întru toate egal cu dreptul alegerii de deputaţi pentru dieta țerei, nu-i supus concludelor conferinței naționale dela Mercurea, nici celei din 1881 dela Sibiiu, şi prin urmare, ex lege, nici în clin nici în mâncă, cu pasivitatea nimica n'are d'a face, deşi la peşit politica jacă mai mare rol, decât în dieta țerei. De aceea la peşit se şi recere o înaltă diplomatie, sau arta de aşi ascunde ce cugeşi prin vorbele, ce le vorbeşti.

Se vorbim cu'n exemplu. Un fecior se hotăreşte-n secret să peşiască p'o fată, care lui îi place. Seara, când nime nu'l observă, şi-n momentul, când fata, cu toţi ai căsiii, se pune la cină, întră în odae, dă bună seara, şi bună cina — altă nimic!

Parinţii fetei, mulţămind, îi zic: Poftim la cină! —

El, dacă trei zile nimica n'a mâncat, le răspunde: Ve mulţănesc, dar, când am plecat la dumniavóstră, dela masă m'am sculat!

În momentul acesta fata, dacă-i e de fecior, se fie flămândă lipiţă, încetă dă mai mânca, îl invită pe fecior cu: „Poftim şezi la noi“ — şi ea'şi vede d'un lucru oare-care.

Intimplându-se asta, feciorul şede, îşi aprinde pipa, şi sigur, că fata i-a gîcit misiunea diplomatică, dă la fumuri câte-î încap pe gură, şi pe nas, dar' din ochi nu scapă fata. Uităse şi fata la el, fie şi numai în rate, şi pe furiş, el e sigur de învingere, pentru-că fata, care

vorbește cu ochii, și se uită cu gura, n'are idee de rezistența pasivă decretată de conferința națională dela Mercurea, și cea dela Sibiiu din 1881, și pe tine te pôte chieama Dr. Mișu, ori Hențu, cari decându's n'au pețit, ea-ți sare'n brațe, și pe neștiute te duce'n parlamentul tăinei a șaselea, unde nu-'i iertat se'ți motivezi politica de pasivitate, ca Partenie Cosma cu: „Mi-am trăit traiul și 'mi-am mâncat mălaiul.“ — Cine întră adată în parlamentul căsătorii, ala trebuie se fie activist, altcum mână apa dela propria móră pe móră vecinului. Cât!

Nuși inchipue Englezii, că prin pețit, ca drept electoral al fetelor aparținătoare la elită, ne sunt nóue Românilor superiori. La noi fetele de țeran exercită dreptul pețitului în absolută libertate. Dacă o fată de țeran întâlnește, spre exemplu, la fântână, p'un fecior, care, uitânduise în ochi îi sângerează inima, deloc îl agrăește cu:

— Mě tu'mi plăci! — Da tu placimě?

— Și eu le plac!

— Ei, și vrei să mă iei de nevastă?

— Vreau, dar n'am ce'ți da de mâncare!

— Da răbda ști?

— Știu derost!

— Atunci pedecă canonică nu ne stă în drum, iar' aměndoi răbdăm mai ușor — hai la popa!

Așa se căsătorese țerenii pe la noi. Mișuluc!

Dacă și elita noastră ar urma exemplul țerenilor, na'r mai avea nevoie săși pórte fetele pela tîrgurile Astrei, pela balurile din Sibiiu, Brașov, Cluș, Budapesta, Viena etc. și să rămână cu ele necheltuite. Decreteze elita noastră, ca Americanii, pentru fete libertatea dreptului de pețit, și eu me prind, că-n 14 zile tóte se mărită fără cautiune — după ofițeri. Cât!

Voiu deschide o nouă rubrică de următorii interesant cuprins:

Prelegeri publice.

Interpelațiuni volante.

Versuri cu musca pe căciulă.

Novele.

Scriște și obede din viața școlară.

Toată lumea le știe, dar' nime nu le scrie.

Serum anticosmaticon.

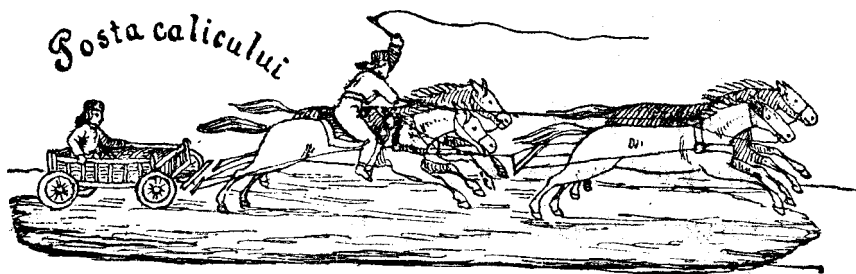
Toaste.

Epitafuri pentru vii și pentru morți.

Epigrame etc.

Toate lucrări originale, humoristice, și satirice, cu devisa: „**Ris cu ori-ce preț!**”

Calicul.

Ori-ce lucrare humoristică și satirică se onorează cu 4 fileri de șir, sau amăsurat convenției particulare.

Onorariul se espedează deloc după publicare.

Dela corespondenți pretind comunicarea de fapte adevărate. Imbrăcarea faptelor adevărate în haine humoristice și satirice se îngrijește de croitorul curții calicești.

Epistole nefrancate nu se primesc.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Abonamentul.

Pentru Austro-Ungaria pe an . . .	Cor. 6.—
„ „ „ „ 1/2 an . . .	„ 3.—
„ Românie pe an	Lei 7.—
„ „ „ 1/2 an	„ 3.50

Numerii singuratici costă 60 fileri sau 60 bani.

Calicul, din un trecut de 15. ani, cunoscut fiind publicului, numeri de probă nu se espedează.

Abonamentele se adresează la Sibiu (Nagyszeben) către :

Administrația Calicului.

Taxa legală.

Țăranul: Domnule părinte, am găsit acțiunile aceste ale societății comerciale Concordia, cari sună la numele D-tale, și ți le-am adus!

Preotul: Cine te-a pus să le găsești?

Țăranul: Nu m'a pus nime. A fost norocul meu! — Le am găsit, ți le-am adus, și pretind taxa legală de 10 procente!

Preotul: Ști ce? Dămi tu mie 10 procente și țineti acțiunile!

Executorul de dare.

Țăranul: Domnule executor! C'o cale iami încai și pelea, ca să me știu la o parte, că pe frigul esta tot n'am eu ce mai face cu ea!